

Una roda per Nadal

Quan vaig arribar a Suïssa a principis dels anys 80, era jove, innocent i convençuda que el món funcionava, més o menys, com a casa, a Catalunya. Però de seguida vaig descobrir que no. A Suïssa, fins i tot l'hivern tenia les seves normes i directives: era més cru, més seriós, més previsor i disciplinat. Fins i tot els cotxes semblaven saber-ho, perquè els seus conductors canviaven les rodes com qui es posa un abric d'hivern. Els pneumàtics de neu!

Per mi, tot allò tenia un punt exòtic. A casa nostra, si nevava, era un esdeveniment. En canvi, a Suïssa era gairebé una certesa, sobretot en aquells temps.

Jo tenia un cotxet petit, un Renault que feia el que podia. Fins que un dia va dir prou —potser es va cansar del fred?—: un petit accident i tot es va acabar. O gairebé tot, perquè em van quedar els pneumàtics de neu, i va ser llavors quan vaig tenir una magnífica idea, tan simple com indiscutible: allò el meu pare no ho tenia i potser li faria servei.

Quan es van acostar les festes de Nadal, vaig decidir tornar a Catalunya per passar-les amb la família, i tenia molt clar que me'ls emportaria. El problema, és clar, era com fer-ho: una roda ocupa espai, i dues encara més. Després de provar, girar i tornar a començar, vaig arribar a una solució que em va semblar perfectament raonable: només en podia portar una. I amb això, ja n'hi havia prou.

Vaig tancar la maleta sense esforços i amb tota naturalitat, com si aquell objecte rodó hi hagués estat sempre destinat. Per mi, no hi havia cap estranyesa en tot plegat. El viatge va ser llarg, en un tren de nit d'aquells que avançaven al ritme pacient del taca-taca, com si el temps no tingués pressa.

A la frontera, arribant a Portbou, s'havia de canviar de tren, i la meua tranquil·litat va trobar un petit obstacle. El policia va obrir la maleta, va mirar la roda, em va mirar a mi, i va tornar a mirar la roda, com si esperés que canviés de forma. I jo pensava: encara hauré de deixar la meua roda aquí?

—¿Qué es esto? —va preguntar finalment.

I jo vaig pensar: coi, que no ho veu que és una roda!

—Es una rueda para mi padre, así podrá venir a verme a Suiza con su coche.

Vaig somriure, serena, amb aquella convicció tranquil·la de qui no té res a explicar perquè, simplement, tot és evident. I, en el fons, per mi ho era. Em va deixar passar; potser va decidir que hi ha coses que és millor no qüestionar.

Després de moltes hores i molts taca-taca, vaig arribar a casa. La meva mare em va obrir la porta amb aquella alegria que només tenen les tornades, ens vam abraçar llargament i, com sempre, vaig obrir la maleta.

—Nena, què fas amb una roda a la maleta? —va exclamar, sorpresa.

Jo la vaig mirar, ben convençuda, i li vaig respondre:

—No hi cabien les dues.

I vam riure.

Encara avui, quan hi penso, somric amb la mateixa senzillesa d'aquell moment. Perquè aquella roda no era només una roda, era una manera d'acostar mons, de portar una mica d'allò que descobria lluny de casa cap als meus, de compartir, encara que fos de manera imperfecta, tot el que començava a formar part de la meva vida.

Encara que, de vegades, no hi cabi tot dins d'una maleta.

L'àngel de la guarda